

YILMAZ ODABAŞI • Kl AŞklar

YILMAZ ODABAŞI 1962'de Diyarbakır'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Diyarbakır, Ankara, Kayseri, Gaziantep ve tekrar Diyarbakır'da tamamladı. Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde bir yıl hapis yattı. Dokuz yıl süren yargılaması beraatle sonuçlandı. Çeşitli işlerin ardından 1986-1994 arası Diyarbakır'da gazetecilik yaptı. Sonrasında 2005'e kadar aralıklarla çeşitli gazetelerde güncel yazılar yazdı. 1980'lerin başından itibaren, 2012'de beş ciltte bir araya getirilen şiirleriyle dikkat çekti. İngilizce, Fransızca, Almanca, Farsça ve Kürtçede yayımlanan şiirleri, birçok besteci tarafından yorumlandı. Yine büyük ilgi gören çok sayıda öykü, düzyazı, deneme kitabı yazdı. Ödüllere katılmama kararı verdiği 2000'e dek, şiirleri ve yazılarıyla çok sayıda ödül kazanmıştır. 1994-95, 1999 ve 2000 yıllarında, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde aklanacağı düşünce suçu mahkûmiyetleri nedeniyle hapis yattı. Resim ve fotoğraf alanında da eserleri vardır. Elinizdeki hikâye derlemesinde, *Kül Aşklar* (ilk basımı 1991) ve *Şafak Keya'da Çıplaktı* (ilk basımı 1998) kitaplarında yer almış öyküler bir araya getirildi. İletişim Yayınları'ndan daha önce çıkan kitapları: *Hoşça Kal Diyarbakır* (2013), *Şarkısı Beyaz* (2013).

www.yilmazodabasi.com.tr

Broy Yayınları, 1991 (1 baskı)
Scala Yayıncılık, 1999 (1 baskı)
Everest Yayınları, 2001-2002 (2 baskı)
Öteki Yayınevi, 2007 (1 baskı)

İletişim Yayınları 1958 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 292

ISBN-13: 978-975-05-1426-5

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Yılmaz Odabaşı

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Birhan Koçak

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

YILMAZ ODABAŞI

Kül AŞklar

BÜTÜN HİKÂYELERİ

İÇİNDEKİLER

Düş Labirenti.....	7
Lê Lê Asê	19
Altındağ'da Bir Ev.....	29
Naile	39
Namıs Cinayeti.....	55
Kül Aşklar	71
Şafak, Keya'da Çıplaktı.....	93
Asêf'in Dağları.....	115
Yaşamak Tutkusu.....	179

Düş Labirenti

Bir taşra otobüsü, şehirlerarası yolda Orta Anadolu'nun bir ilçesine doğru yol almaktadır. Dışarıda ilikleri donduran soğukta korkunç bir ayaz vardır.

Otobüsün 21 no'lu koltuğunda oturan yirmi sekiz ila otuz yaşlarındaki kasaba öğretmeni erkek yolcu, 15 no'lu koltukta oturan genç kadına gözlerini mıh gibi dikmiştir. Otobüsün penceresinden dışarıyı izleyen genç kadın, kendisini dikkatle izleyen adamın varlığından habersizdir.

Otobüsün içi dışarıdaki ayaza inat sınımsızdır. Kasaba öğretmeni, suretini yandan görebildiği genç kadını bıkıp usanmadan izlemeyi sürdürmektedir, dalıp gitmiştir...

Otobüs, tekerlerine takılmış zincir seslerinin de arttırdığı gürültüyle yol alırken, genç adam, gözlerini adeta genç kadının görüntüsünde unutmuştur. Günbatımı saatleridir; gökyüzündeki gri fonda kar taneleri savrulmaktadır.

Geride kalan yollara, geçen zamana rağmen adam gözlerini kadının üzerinden ayırmamıştır... Kadın ise uzaklara bakmayı bırakmış, uzandığı koltukta gözlerini kapamış, arada bir kirpiklerini kırpıştırmaktadır. Göz alıcı bir görünümü vardır; beyaz teni, upuzun simsiyah saçları ve masum yü-

zyle bir masal perisini andırmaktadır. zerinde hiçbir takı yoktur. El çantasını eteğinin üzerine bırakmış, narin ellerini de üst üste çantasının üzerine koymuştur.

Adam, yüzünde üzüntülü ve bir o kadar da şefkatli bir ifadeyle geç kadına bakmayı sürdürürken, otobüsün içindeki mide bulandırıcı havasızlık da, kulaklarında uğuldayan motor sesi de umurunda değildir.

Arka koltuklarda bir ocuk, önüne açtığı naylon torbaya ğrerek istifra etmekte, çocuğun ğrt seslerine otobsteki teypte alınan bir şarkı eşlik etmektedir. Bazı yolcular başlarını çevirip arka koltuklara bakarak ğrtnn öznesini görmeye çalışırlarken, kadın, bir an çevresine bakındığında gözlerini kendisine mıh gibi dikmiş adamı ilk kez görür; çünkü 16:00 otobüsüne kadın n kapıdan, adam ise arka kapıdan binmiş ve otobüsü iki saattir hiç mola vermemiştir. Geç kadın, kendisine faltaşı gibi aralanmış gözleriyle bakan adamın görüntüsüyle bir an irkilir. Sonra yüzünü çevirip başını önüne eğer. Adam, st üste iki kez esnedikten sonra kadını gözleriyle taciz etmeyi sürdürür.

Adam, bir ara saatine bakar, yola bakar ve siyah el çantasına usulca elini uzatır. Muavinle bakışırlar; adam yakındaki yol ayrımını göstererek ineceği anlamında bir işaret yapar ve dönüp yeniden kadına bakar; kadın da kalkmak üzere toparlanmaktadır.

Adam çantasını ve kitaplarını eline alıp otobüsün koridorunda usulca ilerlerken kadın da kalkar. Karşılaşırlar. Kadın adama ürkek gözlerle bakar. Hiç konuşmadan n kapıya doğru yürürler. Otobüsü “Gümerdiğin” yol ayrımında durur. şoför, n kapı için otomatik düğmeye basar. Dışarıdan içeriye sert, soğuk ayazın bıçak gibi soğukluğu dolar ve inerler.

*

Otobüsü yeniden yoluna devam eder. Günbatımı saatleri o ıssız yol kıyısında iki yabancı kalakalırlar. Adamın gözlerin-

de sımsıcak parıltılar vardır. Kadınla arasındaki birkaç adım mesafeyi daraltarak sorar:

“Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Ben... Ben Nahçıvan köyüne gideceğim. Ama bu saate kalacağımı hiç düşünmemiştim. Üstelik korkunç bir soğuk var! Geceye kaldım işte, geceye!”

“Merak etmeyin! Öğretmen misiniz?”

“Evet, evet! Ya siz?”

“Ben de, Gümerdiğin Ortaokulu’nda.”

“Ne güzel! Hiç değilse bir meslektaşım la bu ıssız yerde kaldığıma üzülmeyeyim, evet, üzülmeyeyim!”

“Tabii tabii! Aramızda sadece beş kilometre varmış, ama bugüne kadar hiç karşılaşmamışız. Kaç aydır buradasınız?”

“Altı ay oldu, daha yeni sayılırım.”

“Tam dört yılım doldu benim, dört!” diye bağırır adam.

Az ileride Gümerdiğin ve Nahçıvan’ın zıt yön lere saptığı yol ayırımına doğru bir süre yürürler. Adam birden kadına bir öneride bulunur:

“Bakın, birazdan hava kararacak. Tek başınıza bu ıssız yoldan gidemezsiniz. Ayaz berbat! Ben sizi bırakmak istemirim, ama bırakıp dönersem hava tamamen kararmış olur ve inanın bu soğukta donarım!”

“Hayır! Benim için böyle bir zahmete girmenizi istemedim ben.”

“Peki, nasıl gideceksiniz şimdi bir başınıza?”

“Bilmem... Gitmem gerekiyor işte. Geç kalacağımı ve bu kadar soğuk olacağını bilseydim, hiç değilse köyden bir öğrencime haber verirdim. Bir eşekle gelir alırdı beni. Gelir alırdı...”

“Hocam, en mantıklısı şimdi biz Gümerdiğin’e gidelim. Sizi orada konuk ederim. Sabahleyin oradan bulacağımız bir arabayla, araba bulamazsak bir hayvanla mutlaka göndeririz sizi. Gündüz gitmek kolay olur. Üstelik bu soğuk kırılır biraz.”

“Yarın okul var. Geç kalırım. Ben sizi hiç tanımıyorum üs-telik. Hem rahatsız etmek de istemem. Buradaki insanları bi-liyorsunuz, ne derler sonra...”

“Yok! Yok hiç merak etmeyin. Kimse bir şey diyemez. Hem bu havada okulların kapanması da gerekmez mi? Kar diz boyu işte! Hocam, vakit kaybediyoruz. Korkmayın, ben bu ıssız yolun karanlığından daha güvenilir değil miyim?”

“Tamam. Başka çarem yok gibi... Sabah erkenden döne-rim. Size de yük olacağım için kusura bakmayın.”

“Yük olur mu, olur mu hiç!”

“Gümerdiğin 3” yazılı kırık saç levhanın bulunduğu pa-tika yola yönelirler. Görünürde kendilerinden başka canlı yoktur. Sert ayaz yüzlerine bir tokat gibi çarpmaktadır. So-ğuktan yüzleri allaşmıştır. Birbirlerini hiç tanımayan iki in-san, birer adım mesafeyle ancak on beş-yirmi adım yürüye-bilirler. Genç kadın sessizliği bozar:

“Çok üşüyorum, çook! Rüzgâr geri itiyor beni. Adımları-mı rahat atamıyorum!”

“Evet, çok soğuk. Ben de yürümekte zorlanıyorum. Size paltomu vereyim.”

Kadın iki kez, “hayır, hayır” diye bağırsa da, adam palto-sunu genç kadının sırtına atar. Kadın tutup giyer; palto ayak uçlarına dek sarkmıştır. Ama o koşullarda ikisinin de böyle-si ayrıntılarla ilgilenecek halleri yoktur.

Adam, kaşkolunu yüzüne bağlar. Sadece gözleri açıkta kalmıştır. Gözlerini de kısmış, sağ elindeki çantasını sımsı-kı kavramıştır. Hırçın rüzgârın estiği yöne doğru yürümeyi sürdürürler. Hava kapalıdır; gün, diğer günlere kıyasla san-ki daha erken kararmıştır. Adam ayazın uğultusuna baskın çıkmaya çalışan bir sesle bağırır:

“Adınız neee?”

“Cemreee!”

Yürürler. Kar artarak yağmayı, ayaz artarak uğuldamayı

sürdürür. Saçlarına kar taneleri birikmiştir. Yolu yarılamaya az kalmıştır, ama kadının direnci tükenmek üzeredir. Cesaretini toplayıp adama seslenir:

“Ben çok, çok kötüyüm. Donacağım! Ben size... Size tutunabilir miyim?”

“Tabii. Ben söyleyecektim ama, ne bileyim işte bir an çekindim. Sokulun, sokulun! Az kaldı...”

Upuzun, karlı yolda dört ayak izi bırakarak yürümeyi sürdürürler. Kadın bir ara durup bağıır:

“Ayaklarım donuyor sanki, çok üşüyorum, evet, neredeyse donuyor parmaklarım. Ben çok kötüyüm!”

Kendi ayakları da çok üşüyen adam, bunu sezdirmemeye çalışarak bağıır:

“Güçlü olun, kendinizi bırakmayın. Yolun yarısına geldik. Evde sobayı yakarım. Bir sıcak çay yaparım. Sımsıcak! Dayanın!”

“Hayır! Ben gidemiyorum. Kahretsin! Ayaklarım tutmuyor ki!”

Adam telaşla durur. Kendini güç bela taşımaktadır ve bu nedenle kadını sırtında taşıma fikrinden hemen cayar. Yolun kıyasına yönelip kadını yanına çeker. Uçları morarmış parmaklarıyla pantolon cebinden çakmağını çıkararak bağıır:

“Önüme geçip paltoyu siper yapın, ben ateş yakacağım, atees!”

Kadın, ayazın geldiği yöne sırtını dönerek kendini siper eder. Adam önce elindeki gazeteyi güçlkle yakar. Gazeteyle önce bir dergiyi tutuşturur ve seslenir:

“Ayakkabılarınızı çıkartın, ayakkabılarınızı!”

Kadın, çömelip ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken, ateş ayazın gücüyle çabucak söner. Ayaklarıyla ayakkabısının üstüne basan kadın yeniden açar paltoyu. Adam yere düşüp ıslanan dergiyi bırakarak, elindeki iki kitaptan birini ucun-

dan tutuşturur bu kez. Eğilip kadının ayaklarına yaklaştırır. Kadın bir yandan ağlayarak sağ ayağını azalıp çoğalan ateşe uzatır.

Adam bağırır: “Kitap okunmak içindir, okunmak! Ama...”
Son sözcükler ağzından boğuntulu çıkar. Kadına seslenir: “İdare eder misiniz?”

“Herhalde ederim, evet evet, ederim!”

Kadın adama tutunarak ayakkabılarını yeniden giyer. Geride yanmış dergi ve kitapları bırakıp hızlanırlar. Adımlarını daha uzun, daha sık atmaya başlamışlardır. Aslında her ikisi de birbirlerine sezdirmeden ağlamalıdır...

Derken, önce Gümerdiğin’in ışıklı minaresi görünür. Bu görüntüyle yüreklerine ılık bir ürperti yayılır. İkisi de gözlerini minareye dikmiş, her adımda bir başka boyutu ortaya çıkan kasabanın ışıklarının sımsıcak görüntüsüne kapılmışlardır.

*

Çok geçmeden kasabadaki köpeklerin sesleri işitilir ve uzaktan tek tük evlerin cılız ışıkları görünür. İkisi de soğuktan sersemlemiştir. Artık konuşamaz, sadece yürürler... Kasabanın girişinde köpekler birden çevrelerine üşüşürler. Fakat adamı tanıyarak kimileri döner, kimileri de peşlerine düşerler. Kahve, her zamanki gibi tenhadır. Birkaç kişi hafif buğulu camdan dışarıya, kendilerine bakmaktadır.

Adam, dört yıldır kasabaya ilk kez bir kadınla birlikte geldiğini ve kasabalıların, kahvenin penceresinden görecekleri kadını birbirlerine anlatacaklarını düşünür, sevinir. Bir keresinde bir öğrenci velisi: “Hoca, sen erkek değilsin herhalde ki evlenmiyorsun,” demişti. Oysa o, hep birini bekliyordu; ne bilsinlerdi! İşte şimdi kendisine tutunarak yürüyen bu kadın, belki de beklediği “o” kadındı. Ne bilsinlerdi.

Adam, kahvenin üç ev ilerisinde bir evin kapısını soğuk-

tan uyuşmuş elleriyle açar. Kapıyı itip önce kadını buyur eder. Evin soğukluğu dışarıdan farksızdır. Adam hemen sobanın yanında kesilmiş odun parçalarını sobaya yerleştirip gaz döker. Birkaç dakika sonra soba gürül gürül yanmaya başlamıştır. Odanın diğer ucunda dirseklerini başına doğru çekip oturan genç kadın, isteksiz adımlarla, yüzündeki bezgin ifadeyle sobaya sokulur.

Isınıp kendilerine gelmeye başlamışlardır. Saat 20:30 sularındır. Köyün içinden köpeklerin uzun ulumaları duyulmaktadır. Adam, küçük el radyosunu açar, sonra mutfağa gidip döner ve elinde tuttuğu su dolu demliği sobanın üzerine bırakır.

Genç kadın, bu arada evi dikkatle inceler. Daracık odada gördüğü kitapların sayısı en az iki yüz elli adettir. Kitaplığın yanında bantla yapııştırılmış bir kâğıtta “bütün umudum kendimde” yazılıdır. Öbür ucunda ise bir film afişi vardır. Divanın üzerine kirli gömlekler, pantolonlar rastgele saçılmışlardır. Kirli bir yolluk, ancak odanın yarısını kapatabilmiştir. Adam, sevinçle söze girer:

“Ben hayatımda böyle kötü bir yolculuk yapmamıştım. Bu yoldan yıllardır gelir giderim. Soğğun böylesini inanın hiç görmemişim. Fakat gördünüz mü işte geçti, geçti! Çay da birazdan hazır olur. Patlıcan konservesi var. Ama isterseniz yumurta da kırabilirim. Zeytin, peynir ya da?”

“Şimdi patlıcan filan almaz benim midem. Kahvaltı edelim, olur mu? Kahvaltı,” der kadın.

Adam mutfağa girer. Çok geçmeden yağ çıtırtıları ve üç yumurtanın kırılışları ayrı ayrı duyulur.

İçeri girdiğinde bir naylon torbadan çıkardığı ekmeği sobanın üzerine bırakır adam; iki çay bardağı ve toz şeker getirir. Birlikte yemeye koyulurlar.

İkisi de yorgundur, fazla konuşmazlar. Adam, her an bir hata yapacağı korkusuyla konuşmaktan sakınır. Kendine

güvensizdir. Kadın ise bir an önce uyuyup sabah okuluna dönmeyi düşünür sadece. Bu nedenle uyumaktan söz eder adama. Saat 21:00 sularıdır.

Adam, diğer odada bir yatak daha bulunduğunu söyleyerek sobanın yandığı odadaki yatağını kadına verir. Yorgan ve yastık getirip yatağın üzerine bırakır ve iyi uykular dileyerek çıkar. Oysa ki, diğer odada yatak filan yoktur. Değil yatak, başka eşya da yoktur.

*

Adam boş odada tek battaniyeye sarılır. Battaniyenin yarısını altına, diğer yarısını da sırtına çeker. Çok üşür... Sonra kalkıp ışığı yeniden yakar; koca odadaki tek eşya bir çiviye asılı eski takım elbiseyi, kazak ve alt eşofmanın üzerine giyer. Yeniden uzanır.

Gece boyunca tatlı düşlerle uyuyup uyanır. Kadını çok beğenmiştir. Artık ondan ayrılamayacağını düşünür. Ayıp olmayacağını bilse, sabah uyandığında ona evlenme teklifi yapmayı bile düşünür. Ama genç kadın, o an onun ciddiye-tinden kuşku duyabilir. Biraz zaman gereklidir. Ama nasılsa tanımış, bulmuştur onu. O da yapayalnızdır. Ne güzel bir tesadüf onları bir araya getirmiştir.

Adam, soğuktan ve sevinçten dalıp dalıp uyandığı beton zeminde soğuğu iyice kanıksar. Tanışmalarını bu soğuğa borçlu olduğunu bile düşünüp avunur.

Yattığı beton zeminde kasları sızlar durur. Hem sevgi emek değil midir, özveri değil midir? Daha samimi olduklarında, beton zeminde tek battaniyeye onun için katlandığını belki bir gün anlatacaktır da ona. Daha uzun yıllar arkadaşlıkları, iyi günleri ve paylaşımları olacaktır. Dört yıl hep böyle sevecen, sıcak bir kadını beklemiştir. O insan, işte şu an birkaç metre yakınındaki odada uyuyandır! O “Cemre” dir işte! Cemre gibi düşmüştür yaşamına. Tam düşlediği biridir o...